

JOWI SCHMITZ

SLIPJACHT

kluitman

Wil je op de hoogte blijven van de boeken die in de novellelijn verschijnen?
Volg dan @kluitman_nouvelles op Instagram.

Nur 284/W082201

Bisac YAF062000 / YAF058210

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXII Tekst: Jowi Schmitz

Vormgever omslag: Sanneke Vlam, sproud.nl

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl
jowischmitz.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

1.

Een diepe, rafelige snee in zijn zij, bloed dat eruit gutst. Matteo zit met half dichtgeknepen ogen naar zijn vader te kijken. Bijna onvoorstelbaar, zo'n wond bij die keurige man die met afgemeten hapjes zijn ontbijt uit een kom lepelt. Matteo richt zijn blik op het raam. Niemand op straat. Logisch, want hij woont in de saaiste buitenwijk van Nederland. Misschien moet hij een kogel door zijn eigen hoofd verzinnen. Dat er een indringer opduikt die meteen op zijn vader begint te schieten en dan dus mist. Of raak schiet, het is maar hoe je het bekijkt.

‘Moet jij niet al bijna weg?’ Zijn vader kijkt op.

Matteo schudt beslist zijn hoofd. ‘De bus gaat over een uur pas, maar dat maakt niet uit. Want ik ga niet op kamp, het is een rotklas. Ik blijf hier om, uh... huiswerk te maken.’ Stom, te veel details, hij had naar boven moeten gaan toen het nog kon. Nu zit hij aan een verhoor vast.

Zijn vader veegt met precieze bewegingen zijn niet-vieze mondhoeken schoon. Iedere ochtend maakt hij voor zichzelf vijf scheppen yoghurt klaar, bedekt met vier scheppen granola. Hij kauwt er heel zorgvuldig op. Die yoghurt zou ook tegen het behang kunnen spetteren, wit met bloed, bizarre strepen op de muur... Matteo kijkt weg. Buiten breekt de zon door, er zit lente in de lucht.

‘Maar die twee dan, Jimmy en hoe heet ze, daar speel je toch mee?’ Zijn vader gaat er niet over ophouden, dat is duidelijk.

Matteo checkt of hij berichten heeft. Die heeft hij nooit, alleen pushberichten van spelletjes.

‘Je hebt vrienden om mee te spelen, toch?’ De stem van zijn vader klinkt al strenger. Op zijn werk wordt hij wel ‘de IJzeren Rechter’ genoemd. Valentijn de Meester, de IJzeren Rechter van Nederland. Blijkbaar weet de rechter niet dat ‘spelen’ stopt na je twaalfde.

‘Nou?’ Zijn vader is gaan staan, lege kom in de hand.

‘Ik ga niet,’ zegt Matteo nors.

Zijn vader loopt met stramme passen naar de keuken. ‘Als rechter luister je zorgvuldig,’ zei hij laatst in een interview. ‘En je kiest geen partij.’

Nou, daar weet Matteo alles van. Het betekent dat de zoon kan zeggen wat hij wil en dat zijn vader daarna alsnog bepaalt wat er gebeurt.

Zijn vader komt terug uit de keuken, koffiebeker in zijn hand. ‘Ik wil dat je gaat, Matteo.’

Dit is mijn leven, denkt Matteo. Deze man is ‘thuis’ en op school wacht de hel die ‘de klas’ heet.

‘Stuur maar een gerechtelijk bevel.’ Matteo rent de trap op naar zijn kamer.

2.

In zijn kamer trekt Matteo al zijn tekenblokken onder het bed vandaan. Als zijn vader nou straks gewoon vertrekt naar de rechtbank, dan heeft hij de dag voor zichzelf.

Matteo gaat op zijn buik liggen tekenen. Hij maakt eerst zijn oude tekening af: Jimmy en Mirjam in een enorme plas bloed. Vijf maanden zijn ze vrienden geweest met z'n drieën. Matteo kon zijn geluk niet op. Vrienden! Voor even hoorde hij ergens bij. Toen werden Jimmy en Mirjam opeens verliefd op elkaar en lieten ze hem stikken. Sindsdien heeft hij ze al op heel veel gruwelijke manieren de dood in gestuurd.

Matteo staat er zelf ook wel honderd keer in, in alle 28 tekenblokken die hij tot nu toe vol tekende. Gewurgd, in stukken gesneden, door een bus overreden. Die bus is goed gelukt, je ziet nog net zijn voeten aan de ene kant, zijn hoofd met uitpuilende ogen aan de andere kant. Bloederig, extreem en een beetje grappig, dat is

wat hij zoekt. Want als de tekening heel erg is, zou het echte leven net iets minder erg moeten zijn.

Niemand mag weten dat hij tekent. Teken en is voor watjes. Sowieso: alles wat creatief is, vindt zijn klas stom. Je moet rijk willen worden. Of beroemd. Niet iets sufs als 'tekenaar'. Dat is niet eens een beroep. Als zijn klasgenoten erachter komen dat hij tekent, noemen ze hem vast meteen 'Tekentruut' of zoiets. Of nee: TekenTubby. Of gewoon nog steeds: Freak.

Matteo zet heel precies een zwart lijntje op het papier. Mirjam en Jimmy bestaan alleen nog maar uit stukjes ledematen, want ze zijn samen op een bom getrapt. Matteo tekent zichzelf ernaast, alleen zijn afgescheurde hoofd, mond opengesperd van gestolde ontzetting.

Er is altijd een moment dat hij zó in zijn tekening opgaat dat hij niet meer nadenkt. Dan is hij even later verbaasd als hij ziet wat het is geworden. Dat is de *flow* die hij zoekt. Pijnlijnen. Zo noemt hij zijn tekenlijnen bij zichzelf. Pijnlijnen.

'Zoon.' Hij heeft zijn vader niet eens de trap op horen komen! Normaal hoor je dat gebonk vanaf de eerste stap. Nu staat hij opeens in zijn kamer. Matteo wil snel nog zijn tekenblokken verstoppen, maar zijn vader is sneller, razendsnel zelfs voor zo'n oude man. Hij pakt het blok dat voor Matteo ligt, gaat ermee op het bed zitten en begint erin te bladeren.

Matteo zit als versteend op de grond. Dit gebeurt niet echt. Dit kan niet, tot nu toe heeft hij alles geheim kunnen houden. Straks

vindt zijn vader zichzelf, gevierendeeld, overreden, vermorzeld in een hakselaar, alleen nog herkenbaar aan zijn puntige lakschoenen.

Hij is betrapt. Hij is erbij. Matteo ziet de kop in de krant al voor zich: *Jongen (15) tekent gruwelijke dood van alle mensen die hij kent. Verbijsterde vader geeft hem rest van zijn leven huisarrest.* Beetje lange kop misschien, maar vast de waarheid.

Huisarrest. Matteo moet maken dat hij wegkomt, nu zijn vader alleen nog maar één blok heeft gezien. Te laat. Met een snelle beweging grijpt zijn vader de andere tekenblokken. Nu haat Matteo zichzelf nog meer; hij had ze weg moeten moffelen, daar had hij nog tijd voor gehad. Matteo de TekenSukkel.

Daar liggen ze dan. Alle vol getekende gruwelboeken, in een bak op zijn vaders schoot. Zijn vader is op het bed gaan zitten. Die gaat nu alle blokken een voor een bestuderen. Met de grondigheid die bij rechters hoort. Bewijs. Matteo-is-gek-bewijs. Zelfs Matteo's moeder komt erin voor, haar gezicht overgetekend van de vage foto's die ze soms stuurt.

Matteo moet hier weg. Dat is duidelijk. Dit was zijn grote geheim. Waar kan hij heen? Volgens zijn wekker duurt het nog een half uur voor de bus naar het schoolkamp vertrekt. Wat is erger: de blik van zijn vader die over zijn diepste geheimen glijdt of een bus vol stinkende pubers die hem haten?

Geen moeilijke keuze. Matteo springt overeind.

Zijn vader kijkt op. 'Wat ga je doen?'

'Naar kamp natuurlijk, en als ik terugkom doe ik wel huisarrest.' Hij zegt het en opeens – alsof er een lampje aangaat in zijn hoofd – is er een plan. Beetje vaag nog, maar aantrekkelijk. Hij kan maar beter wat meer spullen pakken. Matteo loopt snel naar zijn kledingkast, onderin ligt zijn slaapzak met daarnaast zijn groene superlichtgewicht-tentje. Wat heeft hij nog meer nodig? Opinel zakmes, zaklamp. En... zijn tekenspullen. Zijn tekenblok en wat stiften. Maar die liggen allemaal op het bed, en daar zit zijn vader. Mooi dat hij daar niet in de buurt komt.

De IJzeren Rechter, met zijn ernstigste gezicht, schraapt zijn keel. 'Hier moeten we een oplossing voor zoeken, zoon. Ik ga iemand vinden met wie je kunt praten.'

'Geen huisarrest?' Matteo is er een beetje verbaasd over.

'Nou...' Zijn vader neemt de tijd voor zijn antwoord. 'Dit,' zegt hij dan en hij maakt een gebaar naar het tekenblok, 'is wel iets ernstiger dan wat je tot nu toe hebt uitgespookt. Al die onderdrukte woede. Je hebt iemand nodig. Een therapeut. Ik ga een goeie voor je zoeken. Een hele goeie. Misschien moeten we wel een interne plek overwegen.'

Toe maar. Meteen intern. Daarmee bedoelt zijn vader wegstoppen in een gekkenhuis, toch? *No way.*

'Tuurlijk,' zegt Matteo alleen maar, terwijl hij zijn tas dichtritst. Eerste stap: psychiater. Tweede stap: gesticht. Tuurlijk pap, wat jij wilt.

'Tuurlijk,' zegt hij nog eens. 'Maar nu ga ik weg.'

3.

PIEIEIEPPPPP. Het geluid van de microfoon zingt rond in de toerbus. Alle meisjes gillen uitgelaten.

Meneer De Greve probeert het nog eens, tikt op de microfoon. Weer een piep. 'Jongens en meisjes. Effe dimmen nou.'

'Jaaaaa!' doet de bus.

'Zoals jullie allemaal weten gaan we op zomerkamp naar Park De Hoge Veluwe.'

'GAHAAAP!' brult de bus.

'Nee, leuheuk,' doet meneer De Greve, zijn adem sist in de microfoon. 'Het laatste stukje ongerepte natuur van Nederland!'

'Slapen de jongens bij de meisjes, meneer?' Dat is Joshua, de bijdehandste van de klas. 'Samen slapen is toch ook onderdeel van de ongerepte natuur?'

Alle meisjes en sommige jongens beginnen gillerig te lachen.

Matteo heeft zich ergens in het midden van de bus verstopt, zo

ver mogelijk onderuitgezakt. Hij moet nog even schakelen. Het ene moment was hij thuis en verheugde hij zich op vier dagen ongestoord tekenen, en zijn vader ontwijken natuurlijk. Nu zit hij opeens in de bus op weg naar de Veluwe. Echt een wonder dat zijn vader hem alsnog naar het kamp heeft laten gaan.

'Als je terugkomt ga je met iemand praten,' had hij nog een keer gezegd voor Matteo wegfietste.

Het besef dat zijn vader zijn tekeningen heeft ontdekt, geeft Matteo een gevoel van schaamte en woede tegelijk. Alsof zijn vader zonder toestemming in zijn hoofd heeft gekeken. In het rotte, rare hoofd van Matteo de Meester. Hij heeft op dit moment erg veel zin om met dat rotte hoofd van hem tegen de ruit te slaan, in een stevig ritme. Bonk-bonk-bonk. En anders de kop van Joshua, tot het bloed eruit druipt. O, dat zou hij willen tekenen. Tot in detail.

'Het is mooi weer vandaag,' hoort hij meneer De Greve babbelen. 'Uitzonderlijk warm zelfs voor de tijd van het jaar. Dus we hebben geluk, jongens en meisjes.'

'Warm, lekkerrr,' doet de bus.

Op zijn telefoon bestudeert Matteo de kaart van de Veluwe. Hij moet hem in zijn hoofd prenten, want die telefoon gaat hij straks natuurlijk uitzetten en begraven. Zonder gps-signaal is hij onvindbaar.

De Veluwe is groter dan hij had gedacht, ziet hij op het kaartje. Het natuurgebied strekt zich ver uit, om dorpen heen, met

uitlopers alle kanten op, zonder heldere grenzen. Duizend vierkante kilometer. Daar moet één jongen toch in kunnen verdwijnen?

‘Ik heb een potje met vet, al op de taaafel gezet,’ brult de klas. Zelfs meneer De Greve doet mee.

Pof. Matteo schrikt op. Het is een leeg plastic flesje tegen zijn achterhoofd. Hij hoort Joshua joelen. Matteo pakt het flesje en gooit het terug. Nog meer gejoel.

Hij kijkt weer naar de kaart op zijn telefoon. Overleven op de Veluwe. Hij kan zich er nog niet zo veel bij voorstellen. Zijn er openbare wc’s? Is er water op parkeerplaatsen? Of moet hij dat gaan stelen bij een camping? Geld heeft hij nauwelijks, in zijn zak zit een mueslireep, hij heeft een paar boterhammen in zijn tas. Maar het komt goed, stelt hij zichzelf gerust. Dit is de moderne tijd, mensen verhongeren tegenwoordig niet meer, zeker niet als ze jong en sterk zijn.

Matteo kijkt op als de klas opeens hard begint te lachen.

‘Matteo natuurlijk!’

Blijkbaar is er tussen het zingen door een grap over hem gemaakt. Hij steekt zijn hand op en doet net of hij meelacht. Dat wil een klas graag, dat zelfs het slachtoffer doet alsof hij erbij hoort.

‘Kom kom, jongens,’ doet meneer De Greve.

De klas lacht harder.

Matteo is de sukkel, het buitenbeentje, de driftkop. De woede

en het ongemakkelijke gevoel dat hij er niet bij hoort, weet hij alleen met tekeningen te bezweren. Dus misschien wordt het wel beter als hij écht verdwijnt. Hij staat op het punt om dat te gaan ontdekken. Hij heeft zijn tent, zijn slaapzak, dát was het inzicht daarnet bij zijn vader met de tekenblokken op schoot: het wordt lente, hij kan gaan waar hij wil. Als hij maar zorgt dat hij onzichtbaar is.

In de stoelen helemaal voor in de bus kan Matteo de achterhoofden van Jimmy en Mirjam zien, dicht bij elkaar. Ze lachen in ieder geval niet mee, maar ze kijken ook niet naar hem. De rotzakken. Mirjam is het enige meisje dat ooit naar hem geglimlacht heeft. Hij mist die blik van haar. Die ene blik, waarvan Matteo dacht dat ze hem speciaal voor hem bewaarde. Nu kijkt ze zo naar Jimmy.

‘Ik heb een potje potje potje potje ve-he-het al op de tafel...’ De klas weet niet van ophouden. ‘Dat is het twaalfde couplet, ik heb een pótje met vet...’

‘Joshuaha, niet doehoen!’ Dat is Fajah, die gilt graag. Eerst werd zij ook een beetje gepest, maar sinds ze wat meer gilt en giechelt, gaat dat beter. Ze zeggen wel eens dat Matteo ook wat leuker moet doen, deel moet nemen aan de groepsapp, wat harder moet lachen. Hij vertikt het, want hij weet: ze hebben een beetje gelijk. Hij is anders. Meneer De Greve had het laatst over ‘verschoppelingen’. Over die jongen van *Alleen op de wereld*. Een joch dat met een muzikant en wat circushonden de wereld in trekt. Matteo

houdt van zingen, al is dat net zo geheim als zijn tekeningen. En dingen gaan in groepen voor hem nou eenmaal niet vanzelf. Hij zegt snel het verkeerde. Lacht op de verkeerde momenten. Hoe heette die jongen uit dat boek ook alweer? O ja, Remi.

‘... al op de t fel gezet...’

Hij klikt weer op zijn telefoon en leest dat er nog adel op de Veluwe woont. In het artikel gaat het vooral over de bouwsels die je nog kunt zien. De adel had op sommige plekken oude schuren of jachthuisjes, v ordt het allemaal beschermd natuurgebied werd. Ze jaagden veel.

Nog steeds wordt er gejaagd. De gewone jacht en de slipjacht. Matteo klikt op een nieuw linkje. *De slipjacht is een oud gebruik, om de honden van de adel te trainen. Ze krijgen de geur van een vos te ruiken en moeten die geur terugvinden. De paarden en ruiters volgen de honden. Anders dan bij een echte jacht, wordt er geen vos gedood. En ook geen andere dieren.*

Iemand rukt zijn telefoon uit zijn hand. ‘Ben je vieze filmpjes aan het kijken, Freak? Wat is dit? Oelala.’

Matteo komt snel overeind, met een neplach op zijn gezicht. ‘Ik studeer, Joshua. Er zijn mensen die dat doen.’ Zijn vuisten zijn al gebald, hij weet dat zijn hoofd rood aanloopt.

‘HIJ STUDEERT!’ Joshua schiet in de lach.

Ook Marieke en Fajah moeten daar hard om lachen. Van die lelijke hoge lachjes.

‘Wat studeert hij dan, Josh?’ vraagt Fajah.

‘Het heet...’ Joshua houdt de telefoon buiten Matteo’s bereik.
‘SLIPJESJACHT!’

Het gegil is oorverdovend.

Nooit meer, denkt Matteo. Ik kom nooit meer terug.

4.

Na nog een dik uur mindert de bus vaart, slaat scherp af naar rechts en rijdt een parkeerplaats op, tot aan een houten balk die voor een brede zandweg hangt. De bus slaakt een diepe zucht en de deuren zoeven open. Iedereen staat meteen op, behalve Matteo.

‘Hé ouwe, we zijn er.’

De tas van Joshua knalt tegen zijn schouder, gevuld met zo veel snoep dat de rollen er bijna uit vallen. Ieder jaar weer is het verboden om snoep mee te nemen, ieder jaar zit de bus er vol mee.

‘Hup jongens, eruit,’ zegt meneer De Greve. ‘De buschauffeur heeft nog meer te doen. Het laatste stuk moeten we lopen, zo’n kamp zetten ze niet naast de weg.’

‘Goeie grap, meneer!’ brult Joshua.

Matteo treuzelt tot iedereen buiten is. Hij heeft zijn schooltas op zijn rug, in de buik van de bus zitten zijn tent en weekendtas. Hij maakt zich klein, hoort iedereen naar buiten lopen, voelt de

bus bewegen onder hun gewicht. Niet naar ze kijken, dan kijken ze ook niet naar jou. Hij gluurt naar de buschauffeur, die staat een eindje verderop een nepsigaret te roken.

Als Matteo eindelijk uit de bus komt, liggen alleen zijn spullen nog op de dennennaalden op de zanderige grond. Zijn klas is al voorbij de balk, de zandweg op. Ze maken meer lawaai dan een kudde olifanten. Meneer De Greve brult overal bovenuit dat ze stiller moeten zijn, maar niemand hoort hem.

Matteo blijft stil staan wachten. Als hij maar ver van de groep weg weet te komen, wordt het leven vanzelf beter. Zonder telefoon zal hij onvindbaar zijn. Matteo de wegloper; het heeft bijna iets moois: de kunst van het onzichtbaar worden.

Hoelang hij weg zal blijven, is nog wat vaag in zijn hoofd. Gewoon, lang genoeg. Gewoon, weg. Net zolang tot zijn vader is vergeten dat Matteo met iemand ‘moet praten’. Net zolang, misschien wel, tot die altijd maar doorrazende hersens van hem een keer hun kop houden. Iets helemaal nieuws, dat is wat hij wil.

Matteo kijkt van de klas naar de buschauffeur. Die staat nog steeds te roken, zijn rug naar Matteo toegekeerd, er stijgen rookwolken uit hem op. Heel even moet Matteo aan een draak denken. Een draak die zich klaarmaakt om de hele klas te roosteren.

Nu. Matteo pakt snel zijn spullen. Ze ontdekken waarschijnlijk pas dat hij weg is als ze bij dat kamp zijn, wat hopelijk nog heel ver lopen is.

Hij loopt weg van de bus. Behalve het brede pad met de houten

balk zijn er nog twee paden. Het ene is een fietspad, het andere waarschijnlijk een paardenpad, met rul zand, omgewoeld. Matteo kiest het fietspad. Hij doet vijf, zes, zeven stappen. Het fietspad maakt een bocht. Hij heeft zin om te gaan rennen, maar dwingt zichzelf om rustig te blijven. Hij is gewoon een jongen alleen, die een wandelingetje maakt. Niks aan de hand. Er komt een fietser de hoek om, die naar hem knikt en Matteo knikt terug.

Het kabaal van zijn klas klinkt al verder weg.

Matteo stapt opzij voor nog twee fietsers, die ook al zo vriendelijk knikken. Wat is dat, kent iedereen elkaar hier of zo? Zodra het kan gaat hij het fietspad af, de struiken in. De grond is zachter dan hij dacht, veert een beetje. Er liggen ook overal takken om over te struikelen, dus hij moet goed opletten.

En plotseling is daar die telkens terugkerende herinnering van vroeger weer.

Hij hoort zijn eigen hoge kinderstem die gilt: 'Je hoofd eraf! Dat zal je leren!'

Met een woeste beweging snijdt een vijfjarige Matteo het hoofd van zijn juf eraf. Bloed spuit uit de wond, overal spetters, op de muren, op de bankjes, op de kinderen. Het is pas zijn derde bloedtekening. Het begon op het moment dat zijn ouders steeds meer ruzie kregen. Als hij ingespannen tekent, hoort hij het schreeuwen minder. Hij begint er steeds meer van te genieten, het krast ook zo lekker, met van die vetkrijtjes.

'Mattie, wat doe je?'

Matteo schrikt op, maar is ook trots op zijn creatie. 'Ze was stout,' zegt hij bij wijze van uitleg.

'Wat is dat?' Mama trekt het blok uit zijn handen en kijkt met knipperende ogen naar het tafereel.

Matteo is nog te klein om te snappen dat hij in de problemen zit. 'De juf schreeuwde,' zegt hij. 'Nu heeft ze geen hoofd meer, kan ze ook niet meer schreeuwen. Slim, hè?'

'Kijk nou,' zegt mama een beetje verdrietig. 'Overal bloed. Ben je in de war, jongen, omdat ik wegga?'

Matteo was niet in de war, maar nu mama het zegt, is hij dat wel. Gaat ze weg omdat hij het hoofd van de juf heeft afgehakt? Is dit allemaal zijn schuld?

'Als ik níét in de war ben, ga je dan niet weg?' vraagt hij sluw. Hij is bereid om álles te doen wat ze wil, als ze maar niet weggaat. Hij kan het zich ook nauwelijks voorstellen. Dat zijn moeder echt van plan is om hem hier achter te laten. Dat ze naar Afrika vertrekt. Dat is het einde van de wereld, zo ver weg.

'Kom mee, Sjippie.' Mama is gaan staan. 'Straks komt papa thuis, die wilde nog iets leuks doen met z'n drieën. Daarna moet ik mijn vliegtuig halen.'

Matteo wil niet mee. De boze tranen hebben hem te pakken. Hij worstelt met ze, zoals altijd.

Hij is explosief, zeggen zijn ouders. Soms komt er stoom uit zijn oren. Matteo heeft gekeken voor de spiegel of dat waar was, van

die stoom. Maar hij was misschien niet kwaad genoeg, want hij zag niks. Of misschien begrijpt hij dat óók al niet.

‘Kom.’ Mama heeft haar hand naar Matteo uitgestoken. Zonder te kijken, ze verwacht dat hij meegaat. Maar Matteo is kwaad. Hij holt de kamer uit, de straat op, hij verstopt zich bij de garages. Als hij er niet is kan ze niet weggaan. Toch? Dat kán niet. Ze zoeken hem. Nog best lang, hij hoort ze roepen. Maar hij maakt geen geluid. Dan wordt het stil. Hij blijft nog even. Pas als het donker begint te worden gaat hij weer naar huis.

Papa zit aan tafel met een glas drinken voor zich. ‘Ze is weg,’ zegt hij somber. ‘Ze kon echt niet langer wachten.’

5.

Lawaai!
*Ik schrik wakker. Mijn lijf spant zich meteen, mijn ogen staan
wijd open. Zo werd ik jarenlang wakker, toen ik nog mens was.
Lang geleden.*

*Je bent geen mens meer, Mosman, spreek ik mezelf toe. Die dagen
zijn voorbij.*

*Dat lawaai, dat was de wind. Nee, het was de wind niet. Want
ik hoor het nog steeds.*

Ik kom overeind.

Een kind. Is het een jongen?

Ik rek me uit, stijf van het lange, lange slapen.

*Ik ken dit gevoel, want ik slaap veel en vaak. Het is als bijkomen
na bewusteloos te zijn geweest: bewustzijn dat traag op gang komt,
de wereld die met schokjes tot me doordringt. Opluchting. Ik zit niet
meer gevangen. Ik ben hier, op de Veluwe. De natuur is met mij.*